

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **I. K.**,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem x
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2018, č. j. CPR-21383-5/ČJ-2017-930310-V234,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou dne 5. 3. 2018 Krajskému soudu v Praze, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 6. 2017, č. j. KRPS-53084-34/ČJ-2017-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 1 rok od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu v České republice. Doba k vycestování byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 10 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v České republice vykonával práci pomocného dělníka v továrně na cukrovinky, ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky (a nadto ani oprávněním k pobytu, neboť polské vízum jej opravňovalo k pobytu v jiném členském státě jen po dobu nejvýše 90 dnů v průběhu 180 dnů), ačkoli podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro tuto činnost potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, přičemž žalobce nespadal do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobce v období od 6. 12. 2016 do 16. 2. 2017 pobýval bez platného pobytového povolení a v období od 7. 9. 2016 do 16. 2. 2017 zde pracoval bez povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není dána překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně; skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce nebyl správní orgán I. stupně povinen zjišťovat, jestliže o nich nemohl vědět a žalobce je netvrdil. V řízení také nevyplynulo, že by žalobce práci vykonával legálně. Na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se neprokázalo naplnění podmínek pro jeho užití, tedy že zahraniční zaměstnavatel vysílá svého pracovníka do České republiky k provedení služby (smluvní vztah mezi polským „zaměstnavatelem“ a zdejším subjektem nebyl v řízení prokázán). To předpokládá časově omezenou realizaci závazků vysílajícího subjektu v jiném členském státě, nikoli trvalou realizaci závazků subjektu, do nějž je pracovník vyslán – takový výklad by podstatu volného pohybu pracovníků a služeb zcela popřel. Skutečnost, že žalobce má povolený pobyt na území Polska, vyhoštění z České republiky nijak nebrání. Odpovědnost za své protiprávní jednání nemůže žalobce přenést na svého zaměstnavatele, neboť není jeho povinností vyplývající z pracovněprávního vztahu plnit pokyny zaměstnavatele, které by byly v rozporu se zákonem. Správní vyhoštění žalobce je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené (což se v dané věci nestalo); jeho délka se odvíjí od okolností přitěžujících (v dané věci šlo o nelegální výkon práce a nelegální pobyt) a polehčujících (spolupráce se správním orgánem). Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, přičemž jeho procesní pasivita (zejm. ve vztahu k tvrzením o jeho soukromém a rodinném životě v Česku) není pochybením správního orgánu I. stupně. Že nebude žalobce po návratu

do vlasti vystaven riziku vážné újmy, bylo potvrzeno stanoviskem ministra vnitra ze dne 12. 10. 2017. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť ani žalobce nenamítl žádné konkrétní komplikace spojené s vycestováním.

3. Žalobce nejprve namítá, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V průběhu správního řízení se totiž omezila pouze na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v jeho prospěch. Konkrétně žalovaná nezjistila a neprokázala vztahy mezi jednotlivými zúčastněnými společnostmi a její závěry o řetězení smluvních vztahů směřujících k obcházení zákona jsou pouhou spekulací. Stejně tak se žalovaná nezabývala okolnostmi vyslání žalobce do České republiky a obsahem jeho činnosti zde, k čemuž měla vyslechnout oprávněné osoby ze všech zúčastněných společností. Tím porušila také § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu a nebyla šetřena práva žalobce.
4. Žalobce dále namítá, že se s žalovanou neztotožňuje, pokud jde o hodnocení povahy jeho činnosti v České republice, které žalovaná ostatně bezvýhradně přejala od správního orgánu I. stupně. Žalobce byl svým polským zaměstnavatelem vyslán do Česka, aby pro něj pracoval, za což od něj dostával mzdu; nepotřeboval tedy zvláštní povolení k zaměstnání v České republice; ostatně jeho vízum není omezeno na konkrétní stát, nýbrž pouze na konkrétního zaměstnavatele, pro nějž může pracovat kdekoliv v rámci Evropské unie. Na tom nemůže nic změnit ani to, že zde žalobce prováděl dílo u české společnosti, pro které byl jeho polský zaměstnavatel najat. Žalobce měl vyřízené veškeré doklady (měl platné pracovní povolení pro Evropskou unii a byl nahlášen na úřadu práce), nemá tedy za to, že by zde pracoval nelegálně a nespátňuje žádný důvod pro správní vyhoštění. Postup jeho polského zaměstnavatele je zcela legitimní (realizace zakázky přes několik subjektů propojených řetězcem smluvních vztahů je v běžná praktika, přestože ji žalovaná bez dalšího pokládá za účelovou), naopak postup žalované je v rozporu s unijním právem, zejm. s principem volného pohybu služeb.
5. Dále žalobce podotýká, že je jakožto práva neznalý dělník pouze zaměstnancem svého polského zaměstnavatele, jehož pokyny plnil. Přitom dostal všem požadavkům, které na něj byly kladeny – získal povolení k pobytu v Polsku, které jej opravňuje k výkonu závislé práce, a našel si v Polsku zaměstnání. I pokud by tedy snad polský zaměstnavatel postupoval nelegálně, sotva to může být kladeno za vinu žalobci, který byl přesvědčen o tom, že jeho zaměstnavatel vyřídil veškerou administrativu, a sám ani pracovní smlouvě v polštině nerozuměl; i kdyby právnímu rozměru celé věci rozuměl, nemohl protiprávní jednání zaměstnavatele nijak ovlivnit, neboť jeho povinností bylo plnit zadanou práci. Správní vyhoštění je tak zjevně nepřiměřeným a naprosto neadekvátním opatřením a bylo by – se zřetelem k následkům vyhoštění do žalobcova života – spíše na místě umožnit mu dobrovolné vycestování z České republiky. Žalobce měl totiž pobytové oprávnění pro území Polska, které by mohl konzumovat, avšak v důsledku správního vyhoštění tak učinit nemůže a vyhoštění mu také brání v získání dalšího pobytového oprávnění v budoucnu.
6. Žalobce dále namítá, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce neměl možnost náležitě se vyjádřit k rozhodným skutečnostem týkajících se přiměřenosti rozhodnutí. Správní orgán I. stupně navíc přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu

cizinců nepřezkoumal, pouze v prvostupňovém rozhodnutí vypočetl všechna v zákoně uvedená kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobce je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že jeho pobytová historie mu může zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobce má na Ukrajině rodinu a zázemí. Žalovaná nezohlednila, že žalobce má stále povolený pobyt v Polsku, a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad do jeho soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

7. Dále žalobce namítá, že žalovaná nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudila možnost jeho vycestování. Z napadeného rozhodnutí ani z podkladů obsažených ve správním spisu není patrné, jak žalovaná dospěla k závěru, že mu v případě návratu na Ukrajinu nehrozí nebezpečí vážné újmy, přestože tam probíhá ozbrojený konflikt. Žalobce, který má legitimní obavy z návratu do vlasti (srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu k pojmu vážné újmy), tak nemá možnost na tento závěr jakkoli argumentačně reagovat.
8. Žalobce konečně namítá, že mu bylo správní vyhoštění uloženo v délce, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Nemůže obstát konstatování žalované, že byla tato doba stanovena na samé spodní hranici, neboť se i tak jedná o dobu značně dlouhou a okolnostmi posuzované věci (několik dní údajně nelegální práce vykonané trestně zachovalým a legálně zde pobývajícím žalobcem) nijak neodůvodněnou.
9. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť žalobní námitky byly současně odvolacími námitkami, a jako takové byly již jednou vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí žaloby.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 16. 2. 2017 byl žalobce zajištěn při policejní kontrole v areálu továrny společnosti Ch. a. s. (dále jen „Ch.“), neboť se sice prokázal platným cestovním pasem a polským dlouhodobým vízem typu D platným od 19. 8. 2016 do 20. 7. 2017, avšak neměl žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod č. j. KRPS-53084-10/ČJ-2017-010026 a byl vyslechnut. Do protokolu uvedl, že si vízum vyřídil ve Lvově, do Česka přicestoval dne 7. 9. 2016 přímo z Ukrajiny a v Polsku nikdy nebyl. Již v minulosti pro společnost Ch. pracoval jako zaměstnanec na české pracovní vízum. Tentokrát uzavřel pracovní smlouvu sepsanou v polštině s agenturou H. X. M. (jedná se o společnost H. X. M. Agentura s. r. o., dále jen agentura H. X. M.) s osobou, jejíž jméno mu není známo, a to na ubytovně v Ž. téhož dne, kdy do Česka přicestoval, přičemž mu bylo sděleno, že bude pracovat pro společnost Ch. jako pomocná síla a hned téhož dne také nastoupil do práce. Jeho hodinová mzda činila 80 Kč/hod a za měsíc si vydělal 11 000 až 12 000 Kč; mzdu mu vyplácela osoba, jejíž jméno mu není známo. Práci zadávali a její kvalitu kontrolovali vedoucí zaměstnanci společnosti Ch. Žalobce také prošel školením bezpečnosti práce zajištěným společností Ch. Docházka se kontrolovala pomocí čipové karty a zapisovala si ji vedoucí směny; o tom, kdy a jak dlouho bude žalobce pracovat, rozhodoval mistr. Žalobce si není jist, pro koho práci v továrně vykonával, ale má za to, že pro agenturu H. X. M. Na Ukrajině má rodiče, s nimiž sdílí společnou domácnost, a chce se vrátit zpět, na což má peníze. V České republice nemá žádné vazby mimo své sestřenice. Není si vědom žádné překážky vycestování a ani nemá za to, že by vycestování představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

11. Součástí spisu je dále výtisk evidence žalobcem odpracovaných hodin pro společnost Chocoland za měsíc leden a část měsíce února 2017. Z nich vyplývá, že žalobce pracoval v třísměnném provozu po dvanáctihodinových směnách. Dále je součástí spisu sdělení Úřadu práce České republiky (dále jen „Úřad práce“) ze dne 23. 2. 2017, z něž vyplývá, že žalobce k tomuto dni nemá povolení k zaměstnání. Svým zaměstnavatelem agenturou H. X. M. je žalobce přihlášen na Úřadu práce, krajské pobočce v Příbrami jako zaměstnanec vyslaný do České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Zahraničním zaměstnavatelem žalobce je společnost P. Sp. z o. o. (dále jen „P.“). Další součástí spisu je sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru mezinárodních vztahů, ze dne 23. 2. 2017, z něž vyplývá, že sídlo společnosti P. v polské Vratislavi je pouze fiktivní a není možné se s ní jakkoli spojit. Dále správní spis obsahuje závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 27. 2. 2017, podle něž je vycestování žalobce možné, a zprávy o zemi původu, z nichž Ministerstvo vnitra vycházelo. Součástí spisu je také sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru mezinárodních vztahů, ze dne 23. 3. 2017, obsahující podstatný obsah odpovědi polského orgánu ostrahy hranic (*Wydział Granicznego Nadodrzańskiego Oddziału Straży Granicznej w Krośnie Odrzańskim*), z něhož vyplývá, že žalobce byl držitelem víza opravňující cizince (po registraci na úřadu práce) k výkonu práce. Osvědčení o záměru žalobce zaměstnat vystavil pan P. P. z obce L., který v telefonickém rozhovoru sdělil, že zaměstnává občany Ukrajiny pro práci ve svých sadech, avšak nikdy je nedeleguje na práci do zahraničí.
12. Dne 6. 4. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a poučil jej o jeho právu se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Této možnosti žalobce prostřednictvím zástupce využil a vyžádal si lhůtu pro vyjádření, které však správnímu orgánu I. stupně nedoručil. Dne 22. 6. 2017 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí. V něm zrekapituloval dosavadní průběh řízení a konstatoval, že žalobce přicestoval do Evropské unie na základě zjednodušeného polského víza, které se vydává pouze na základě prohlášení polského zaměstnavatele, že hodlá dát žadateli práci. Tímto zaměstnavatelem byl podle sdělení polských orgánů pan P. P. (v jehož ovocném sadu však žalobce nikdy nepracoval), avšak podle přesvědčení žalobce šlo o společnost P., která jej vyslala do agentury H. X. M. Ve skutečnosti však žalobce pracoval jako pomocný dělník pouze pro společnost Ch., přičemž jeho činnosti vykazovala všechny znaky závislé práce. Ve světle uvedeného tedy nelze mít za to, že by se jednalo o vyslání žalobce zaměstnavatelem v určitém členském státě do jiného členského státu v rámci volného pohybu služeb ve smyslu výjimky uvedené v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Není tedy pochyb o tom, že v České republice od 7. 9. 2016 do 16. 2. 2017 vykonával práci bez povolení k zaměstnání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, což je nežádoucí jednání, na něž je správní vyhoštění adekvátní a účinnou reakcí. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok, s ohledem na relativně krátkou dobu výkonu nelegální práce, spolupráci žalobce se správním orgánem a skutečnost, že jiného porušení právních předpisů se žalobce nedopustil. Jakkoli rozhodnutí o vyhoštění z povahy věci představuje určitý zásah do života cizince, v posuzované věci není nepřiměřené. Žalobce totiž sám uvedl, že nemá v Česku žádné vazby (naopak přijel čistě za účelem výdělků a poté se chtěl vrátit do vlasti), jeho rodina

žije na Ukrajině a vycestování nebrání ani jeho věk a zdravotní stav. Ze stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 27. 2. 2017 rovněž žádná překážka vycestování neplyne.

13. Dne 29. 6. 2013 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které dne 21. 7. 2017 doplnil. Odvolací důvody jsou shodné s žalobními body, žalobce tedy namítal, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjištěný skutkový stav, že žalobce v České republice pracoval legálně jakožto zaměstnanec vyslaný zaměstnavatelem, že případné protiprávní jednání zaměstnavatele nelze vytýkat žalobci, že je rozhodnutí nepřiměřené vzhledem k malé závažnosti protiprávnímu jednání a jeho soukromému a rodinnému životu, že žalobce nedostal možnost se k věci vyjádřit, že žalobci na Ukrajině hrozí vážná újma, že délka správního vyhoštění je odůvodněna nepřezkoumatelně a lhůta k vycestování je nepřiměřeně krátká.
14. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 12. 10. 2017, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobce je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 21. 2. 2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jehož obsah soud shrnul v odstavci 2 tohoto rozsudku.
15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
17. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
18. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

19. Podle § 98 odst. 1 písm. zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
20. K první námitce žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, informace získané součinností s polskými orgány, kopie docházky za měsíce leden a únor 2017 vedené společností Ch., závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Dle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce.
21. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (razítka v cestovním pasu, docházka vedená společností Ch.). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem ve výrobních prostorech společnosti Ch. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevznášel (výslovně uvedl, že žádnými pracovními smlouvami nedisponuje). Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
22. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohla žalobce vyjádřit jednak v rámci své

výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže jeho rodiče, se kterými bydlí, pobývají na Ukrajině, na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný ani osoba mu blízká. Sám žalobce pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby, a to i vzhledem k tomu, že po většinu této doby vykonával práci. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přespává na ubytovně u zaměstnání. Žalobní bod tak není důvodný.

23. K námitce žalobce napadající správnost právního závěru žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl platně uzavřenou pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem a v České republice legálně pracoval jako zaměstnanec polského zaměstnavatele na základě existující rámcové smlouvy, uvádí soud následující.
24. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v Kolíně v provozu společnosti Ch., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala v obsluze stroje nalévajícího čokoládu ve výrobním provozu, žalobce vykonával práci při rovnoměrně rozvržené pracovní době (dvanáctihodinové směny). Práci jí přidělovali a její výkon kontrolovali zaměstnanci společnosti Ch. Tato společnost mu evidovala docházku. Za odvedenou práci mu mzdu vyplácela osoba, se kterou uzavřel smlouvu (její jméno si nepamatuje), Žalobce nepopírá, že by v provozovně společnosti Ch. vykonával závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro svého polského zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu a který ji vyslal k výkonu práce ke společnosti Ch.
25. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací

systemů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdil i žalobce sám.

26. Žalobce ve své žalobní argumentaci zcela pomíjí, že žalovaná spatřovala naplnění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců nejen v tom, že žalobce vykonával na území České republiky práci bez povolení k zaměstnání, nýbrž i v tom, že ji vykonával bez oprávnění pobývat na území České republiky. K posledně uvedenému lze vyjít z informací poskytnutých samotným žalobcem při jeho výslechu, které jsou prokázány i razítky v jeho cestovním dokladu, tedy že do České republiky přicestoval dne 7. 9. 2016 a poté již nevycestoval. Jak uvedla žalovaná, doba, po kterou mohl žalobce pobývat na území České republiky na základě polského národního víza, je omezena Úmluvou k provedení Schengenské dohody na 3 měsíce v rámci období 6 měsíců. Žalobce tuto dobu vyčerpal dnem 7. 12. 2016. Poté zde již pobýval na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, čímž naplnil § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Je přitom nerozhodné, zda byl výkon zaměstnání podmíněn tím, aby byl držitelem povolení k zaměstnání. Tento závěr žalované, kterým žalovaná korigovala úvahu správního orgánu I. stupně stran případné aplikace § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, žalobce nezpochybnil. Napadené rozhodnutí tak obстоjí jako zákonné již jen z tohoto důvodu.
27. Soud se přesto dále zabýval otázkou, k níž směřuje podstatná část argumentace žalobce, a sice zda výkon zaměstnání žalobcem na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydá (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo v období od září 2016 do února 2017), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
28. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017 – 31.
29. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím

podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, Webb, C-307/09, Vicoplus) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, Essent Energie) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

30. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
31. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele k českému příjemci pracovní síly (společnost Ch.). Tento závěr soud opírá o skutečnost, že hlavním předmětem podnikání polského zaměstnavatele je činnost spočívající ve vyhledávání pracovních míst a získávání pracovníků, jak plyne z informací opatřených ve spolupráci s polskými orgány, jde tedy o agenturu práce. Ve výrobním závodě společnosti Ch. vykonával žalobce shodnou práci jako kmenoví zaměstnanci této společnosti, která evidovala docházku pomocí elektronického systému. Z výpovědi žalobce pak vyplynulo,

že v průběhu výkonu práce u společnosti Ch. nebyl řízen ani kontrolován ze strany polského zaměstnavatele, práci mu přidělovali zaměstnanci společnosti Ch. (vedoucí směny, mistr). Vazba k polskému zaměstnavateli byla uchovávána pouze v tom směru, že mu poskytoval mzdu. Nelze tedy dovodit, že by v průběhu výkonu práce u společnosti Ch. bylo zachováno přímé pouto žalobce a jeho polského zaměstnavatele, tedy že konal práci jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek. Z toho plyne, že k vyslání žalobce na území České republiky nedošlo podle čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES.

32. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 36 zabýval tím, zda žalobce, jenž byl vyslán na území České republiky jako pracovní síla, vykonával svoji hlavní činnost u polského zaměstnavatele na území Polské republiky, tedy zda jeho vyslání do České republiky bylo jen dočasným odlehčovacím opatřením. Byť se žalovaná tímto aspektem výslovně nezabývala, vedly správní orgány dokazování i tímto směrem a jejich zjištění zřetelně vyplývají z obsahu správního spisu. Soud vyšel z toho, že polský zaměstnavatel uzavřel s žalobcem pracovní smlouvu až poté, co žalobce přicestoval na území České republiky. Žalobce totiž sám vypověděl, že se na území České republiky nachází od 7. 9. 2016, téhož dne uzavřel v Kolíně (Ž.) uzavřel smlouvu o provedení práce s polským zaměstnavatelem – agenturou H. X. M. s tím, že bude pracovat jako pomocná síla pro společnost Ch. V Polsku nikdy nepracoval, nemá tam ani žádné ubytování. Byť součástí správního spisu tato smlouva a ani jiné pracovněprávní doklady nejsou, nelze, než na základě výpovědi žalobce dospět k jinému závěru, než že žalobce nekonal pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky žádnou pracovní činnost, smlouva o provedení práce byla uzavřena s výlučným cílem, aby byl žalobce neprodleně poté vyslán k výkonu práce na území České republiky.
33. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobce na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby jeho polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky. Žalobce byl přidělen jeho polským zaměstnavatelem k výkonu práce u společnosti Ch. bez jakéhokoliv předem dohodnutého omezení, aniž by kdy žalobce konal na území Polské republiky práci pro svého polského zaměstnavatele. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Splnění informační povinnosti dle § 87 zákona o zaměstnanosti společnost H. X. M. Agentura nemění nic na tom, že žalobce konal na území České republiky závislou práci bez požadovaného povolení, neboť informování Úřadu práce České republiky o tom, že k uvedené společnosti nastoupil k výkonu práce zahraniční pracovník, nenahrazuje povolení k zaměstnání ani zaměstnaneckou kartu.
34. Soud poznamenává, že při posuzování žaloby vyšel z tvrzení žalobce, že byl mezi ním a polským zaměstnavatelem uzavřen pracovněprávní vztah, ve shodě se správními orgány ovšem poznamenává, že i tato skutečnost je dosti sporná. Žalobci totiž bylo vydáno vízum dne 12. 8. 2016 a jak bylo zjištěno v součinnosti s polskými orgány, stalo se tak na základě

prohlášení o úmyslu zaměstnat žalobce, které učinil P. P., nikoliv polský zaměstnavatel. P. P. přitom popřel, že by kdy své zaměstnance vyslal do jiného členského státu, využívá je totiž sám pouze v zemědělské a potravinářské činnosti. Polské vízum typu D se přitom vztahuje, jak opět potvrzuje žalobce v žalobě, na výkon práce pro osobu, která vystavila prohlášení

o úmyslu zaměstnat cizince, nikoliv pro ostatní zaměstnavatele. Vystávají tak závažné pochybnosti, zda mohl být žalobce na základě víza ze dne 12. 8. 2016 zaměstnán u polského zaměstnavatele, neboť vízum bylo vydáno za účelem zaměstnání žalobce u jiných osob. Pochybnosti panují i ohledně toho, zda žalobce skutečně dne 7. 9. 2016 uzavřel s polským zaměstnavatelem smlouvu o provedení práce. Tyto pochybnosti jsou však nerozhodné z hlediska podřazení zjištěného skutkového stavu (v rozsahu, který není těmito pochybnostmi zasažen) pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť je zřejmé, že žalobce byl zaměstnán na území České republiky bez povolení k zaměstnání, ačkoliv jej k výkonu zaměstnání potřeboval.

35. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat práci pro společnost Ch. na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci (zaměstnání) na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).
36. Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl svým zaměstnavatelem utvrzován v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“
37. Nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že jen konal práci podle pokynů svého polského zaměstnavatele. Tato skutečnost nemění nic na tom, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně žalobce mohl být vědom, neboť sám neměl v úmyslu konat práci pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky, nýbrž toliko na území České republiky; uzavřel smlouvu s polským zaměstnavatelem a souhlasil se svým vysláním na území České republiky v době, kdy se již nacházel v České republice. Musel si být současně vědom důvodu, proč nemůže uzavřít pracovněprávní vztah přímo s českou společností (sám žalobce uvedl, že v České republice ve společnosti Ch. pracoval již v minulosti, a to na základě českého pracovního víza; tedy povinnosti tímto vízem disponovat, si nepochybně musel být vědom). Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Pracovněprávní vztah existující mezi

žalobcem a jeho polským zaměstnavatelem, jenž vznik protiprávního stavu vyvolal uzavřením smlouvy s agenturou H. X. M. (jde de facto o dočasné přidělení žalobce k české společnosti do České republiky) a udělením dispozic žalobci, v jejichž důsledku porušil zákon o pobytu cizinců, neposkytuje žalobci „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobce, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Za tím účelem je sám povinen přijmout veškerá opatření nezbytná k ověření souladu výkonu závislé práce s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.

38. Žalobce dále namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování správního orgánu I. stupně již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila vydání správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobce překročil povolenou maximální dobu pobytu na území České republiky a nikdy nebyl oprávněn pobývat na jejím území za účelem výkonu zaměstnání). Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má de facto právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem

členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

39. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, co byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení (k zaměstnání a posléze i k pobytu) vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Námitka je nedůvodná.
40. Též námitka, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (resp. ji posoudila čistě formalisticky) a že neměl možnost se v tomto směru vyjádřit, je nedůvodná. K tomu soud nejprve konstatuje, že žalobce měl právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byl o tom poučen dne 16. 2. 2017 a opětovně pak dne 6. 4. 2017, avšak ani poté, co se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí dne 12. 4. 2017, nevyužil své možnosti se k nim vyjádřit, nebo tvrdit nové skutečnosti a navrhnout důkazy. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byl žalobce v průběhu řízení zastoupen advokátem, nemůže nyní namítat, že nedostal prostor k vyjádření. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalobce sám uvádí, že zde nemá rodinné ani jiné vazby, nehrozí mu tedy odloučení od jeho blízkých. Žalovaná se dále odkázala na vypořádání této otázky v prvostupňovém rozhodnutí, které pokládá za vyčerpávající a s nímž se ztotožňuje. V něm správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce zde pobývá bez povolení, což je v rozporu s veřejným zájmem. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobce nenavázal žádné vazby – jak sám uvedl, přijel výlučně za účelem výdělků a po vypršení víza měl v úmyslu se vrátit na Ukrajinu, kde má také rodinu; v tom mu nebrání ani věk ani zdravotní stav. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické (jak namítá žalobce) a mající oporu ve správním spisu. Jelikož se soud s hodnocením žalované ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.
41. Pokud jde o posouzení existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr

vnitř se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce nicméně bydlí v Zakarpatské oblasti, kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v Zakarpatské oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty, situace zde je poklidná. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).

42. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven jako civilistka útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobce stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmu ohrožen. Žalobce nebydlel v místě, které je zasazeno ozbrojenými operacemi, nýbrž bydlel v Zakarpatské oblasti v západní části Ukrajiny. Do této oblasti se přitom může bez obtíží vrátit, nachází se v ní domácnost jeho rodičů, v níž před svým odjezdem žil. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilistka terčem svévolného násilí, naopak výslovně potvrdil, že ozbrojený konflikt se jí nedotýká. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní námitka není důvodná.
43. Žalobce konečně namítá, že doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států, byla stanovena nepřezkoumatelně. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaná na stranách 12 a 15 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že k určení této doby na samé spodní hranici zákonného rozmezí dospěla zvažováním polehčujících a přitěžujících okolností, přičemž mezi přitěžující okolnosti řadí neoprávněný pobyt žalobce a jeho neoprávněný výkon práce v České republice a mezi polehčující okolnosti jeho spolupráci se správním orgánem a skutečnost, že jiné právní předpisy neporušil. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 1 roku není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Nebyl-li by žalobce trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě,

nepochybně by doba zákazu vstupu na území byla stanovena ve větším rozsahu. Námitka je nedůvodná.

44. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost. 1.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. dubna 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
soudkyně